

Hallil linnaõhtul, kus taevas on pilvedest katte alla vajunud, seisab üks hoone nagu ajatu tunnistaja. Ta pole ei vana ega uus, vaid ta on midagi vahepealset. Klaas ja betoon, sirged jooned ja järsud nurgad ja kõik justkui räägiksid.

Tänaval mööda sõitvad sõidukid sosistavad. Nende akendel varjud, näod, silmad. Jalutajad, mantlitel vööd peal, silmad ei vaata ei kellelegi otsa, liiguvad hoone eest tuimalt mööda.

Varjus peituvad tuhanded kirjad... Kunagine peapostkontor, nüüd nagu ununenud kiri. Kes mäletab veel, kuidas siit kunagi saadeti sõnumeid või kuidas keegi ootas just siit saabuvat olulist kirja?

Puuoksad vastu taevast. Nad seisavad seal, nagu nad oleksid kuulnud kõike – iga lubadust, iga vaikust, iga sõna, mis kadus paberile.

Ja kuskil selle kõige sees, hoone all/sees, tuksub aeglaselt veel süda. See pole enam postimehe süda, vaid linna enda oma. Unustuse ja mälestuse vahel. Võib-olla ootab järgmist kirja. Või järgmist unustust.

LINK: <https://www.muis.ee/museaalview/4179405>